

Poštnina plačana v gotovini.

MARIJIN LIST



MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašanja verske istine od Marijinoga nevtopenega poprijetja, ki se je obhajala l. 1904., dec. 8. Tę den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sv. Družini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marije v Turnišči na tolažbo razžaljenomi Srci Jezušovomi.

Marijkin Ogracek je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista za mladino, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na sklpni naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din. letno.

Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1938 tilđi naročnik. Naročnina se do konca junija vsa mora plačati.

Duhovne dobrote. Za naročnike Mar. Lista se služijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tјedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskome dobrodelnom društvu“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš služiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tјedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb., Črensovci, Slov. krajina.

Tiskarna Balkányi Ernesta. v Lendavi.

D a r i.

Na dom sv. Frančiška v Črensovcih so darivali v Din. sledeči: Lopert Marija, Tešanovci, iz Francije, 3-75, Andrejč Franc i žena, Šalamenci, iz Francije, 15, prosila zdravje i srečno povrnitev v domovino, Sukič Alojz, Martinje, 7-50, Zver Katarina iz Francije, 10, Sobočan Štefan iz Amerike, 40, Kozlar Matjaš, Trnje, 2-50, Kreslin Aga, Gornja Bistrica, 10. — Oča sirot povrni vsem obilno. — Izdali smo 50 Din. za foringo pohištva, ki smo je spravili v Črensovec iz Sobote, kde smo zavolo povodni začasno mogli hišo zapreli. — Odbor.

Na podporo Marijinoga Lista sta darivala Podlessek Štefan i žena iz Francije 3-75 Din. Marija naj njima bode plačnica. — Vrednik.

CERKVENI GLASI.

Škofovska konferenca. Pšuspceje Jugoslavije so se zbirali v Zagrebi na spravišče oktobra 22 i so eden tјeden bili zbrani na njem, na šterom so razpravljali od vseh perečih cerkvenih zadev, šterih je v denešnjem zburkanom časi jako dosta. Sklenilo se je na toj konferenci:

1. Katoličanski pšuspceje Jugoslavije izjavljajo, da njim ne dopušča čast, da bi odgovarjali na grde napade proti končnomi sprejetji konkordata, ar dobro poznajo 19 letno zapostavljanje kat. Cerkve v toj državi i so napravili potrebne stopaje, da se krivice, včinjene šest milijon katoličancom, popravijo.

2. Katoličanski pšuspceje Jugoslavije so vredili pitanje Kat. akcije za Jugoslavijo.

3. Katoličanski pšuspceje Jugoslavije želejo vsem katoličancom Nemčije, da bi zavladao tam mir Kristušov v Kralestvi Kristušovom.

4. Katoličanski pšuspceje Jugoslavije odobravajo pismo španjolskih pšupkov od bojne v Španiji i so ž njimi ednoga diha.

5. Katoličanski pšuspceje Jugoslavije vidivši po celom sveti odpad od vere, pozajajo vernike, da podvojijo svoje molitve, da bi Bog zgublene pripelao do spoznanja prave istine, preganjanim vrno mir, svojoj Cerkvi pa dao sloboščino.



LETO 34.

8. NOVEMBRA 1937.

ŠTEV. 11.

Mamika, potolaži svojega Jezušeka.

Mesec november, mesec vernih dūš i njihove kralice. Mesec trpljenja i mesec smilenja. Mesec same lūbezni na dru-gom sveti, v štero naj bi se vkapčila lūbezen toga sveta. To je moja prošnja, kralica očiščilišča. Mamika zlata, prosim te na tiste suzé, štere si točila, gda si Jezuša v grob polagala, prosim te na tisto od vsega ognja bole žareče želenje, z šte-rim si ga z groba nazaj čakala, prinesi nam te mesec lūbezen do trpečih bratov i sester v očiščilišču. Nje tam muči ogenj. Daj nam ogenj strasti z lūbezni do njih premagati. Ta zmaga pogasi njihov ogenj. Oni so lačni i žedni tam. Daj nam z lūbezni do njih popolno zmernost v jeli i pilli. Ta je bo na-sitila i njim žejo pogasila. Oni so tam ponižani do peklen-skih vrat i skoz njih se ž njih norčarijo hūdobci. Daj nam z lūbezni do njih mirno, pa še veselo prenesti vsako ponižanje, žaono reč, vsaki porin sovražnoga jezika v naše poštenje. Ta poniznost je bo pozdignola do nebeskih vrat. Oni tam v temi ječijo i preželno po večnom posveti hrepenejo. Daj nam te mesec z lūbezni do njih večkrat, ali bar ednok na den po-glednoti v njega pred svetim tabernaklom. Te eden obisk vgasne njihovo tmico i njim vužge posvet vūpanja, da se bliža večni, nebeski posvet. Mamika sladka, smilena kralica i mati vernih dūš v očiščilišču, vužgi nam veliko lūbezen te mesec

do trpečih bratov i sester v purgatoriumi. Ta lübezen bo v punoj meri potolazila Jezusovo Srce, ki je odprto samo za to, da duše pošilamo skoz nje v večno nebo.

„Ne prideš vö, dokeč ne plačáš zadnjega filera“. (Mat. 18.)

Jezus je priliko povedao. V toj priliki pokaže svoje smileno i tüdi pravično srce. Njegovo kraljevsko srce milijone odpüsti slugi, ki je poklekno pred njega i ga je proso samo na to, naj ga počaka za odplačilo duga. Pa včino je več Bog. „Ves dug njemi je engedüvao“, ves dug, vnogo milijone z intereši vred njemi je odpüsto na ponizno prošnjo. Smilenost je boža lastiy-nost, ki nema meje, ne konca, ne kraja. I da je Bože Srce tak smileno, nam vsem zapovedava smilenost. „Bodite smileni, kak je vaš oča nekeski smileni“, nam kriči v trdo srce. I naj te ešče bole gene, njemi oblübi neskončno plačilo smilenosti: „Blaženi so smileni, ar oni smilenje zadobijo“. (Mat. 5.)

Sluga, ki je dobo od njega smilenje, komi je milijonske duge grehov odpüsto, ne meo mehkoga srca do svojega bližnjega, davio ga je zavolo par dinarčkov i da njemi je te ne mogo plačati včasi, ga je v vozo vrgeo. Kak je to zvedo smileni gospod, je prezvao svojo smilenost, milijonski dug, šteroga je že odpüsto, je nazajpostavo vu valanost i nesmilena slugo vrgeo v vozo, iz štere se samo te reši, gda ves svoj milijonski dug poplača.

Ta prilika nam kaže na očiščilišče, na purgatorium. Boža neskončna pravičnost duše vrže v to očiščejočo peč, ar so ne bile smilene, ar so ne bile zadosta smilene.

Jezus, Boži Sin, je prišo, da nas reši večnoga pogübljenja. Rešo nas je z groznim trplenjom i britkov smrtjov, rešo nas je z trplenjom svoje matere, rešo nas je z svojim navukom, šteroga fundament je: smilenost. Smilena lübezen Jezusovo nas je rešila, smilena lübezen naša nas pripela k našemi rešiteli, Jezusi. Gde je popolna ta lübezen, tam se nebesa po smrti taki odprejo, gde pa kaj fali toj smilenosti, tam se nebesa tečas zaprejo, dokeč očiščejoči ogenj purgatoriuma z duše ne žežge doli vso trdobo srca. To gorenje včasi jako dugo trpi, desetletja, stoletja, do konca sveta. Boža pravičnost niti ne gleda na poklonjene svete meše za skope duše, nego v svojoj pravičnosti njihov sad deli med tiste siromaške duše, šterih skopec v življenji ne šteo poznati i pomočti.

Pa Jezus je nekaj posebnoga povedao v svojem življenji. Povedao je, da „*ka tomi najpozednejšemi človeki včinimo, njemi samomi včinimo*“. Če najbolje zavrženomi siromaki skažemo smilenost, njemi, Božemi Sini smo jo skazali; i če jo tomi siromaki odtegnemo, Božemi Sini, Jezusi, smo jo odtegnoli. Z teh reči vidimo velikost smilenosti i tüdi velikost kaštige, če nesmo bili smileni.

Nišče je ne dužen več dati bližnjemi, kak sebi. Dužen je pa tisto želei bližnjemi, ka sebi žele i dužen bližnjega podpirati tak, kak sam šče v istoj nevoli podpreti biti. To je jasna zapoved Boža v lübezni do bližnjega. I ne samo jasna, nego ta drüga najvekša Boža zapoved, kak Jezuš pravi. Gda si na te Jezušove reči zmislimo, te se za pravične vidimo strašne moke očiščilišča. Te zarazmimo, zakaj je tam kmica, zakaj glad, zakaj žeja, zakaj negota, zakaj sramotenje, zakaj bitje, zakaj žareči ogenj. Siromaki, naši bližnji so trpeli spodobno za zemli, mi bi njim lejko pomagli i ne smo šteli. A v siromakaj je trpo Jezuš, do njega smo bili trdoga srca, zato nas je mogeo vrči v ogenj, dokeč te ne omeči našega trdoga srca. Če bi si kúpili falejšo obleko, če ne bi znas viso cifer, bi z razlikov mogli coto obleke kúpiti siromaki — Jezuš. A nesmo. Zato mo goli hodili v purgatoriumi i si z ognjom mehčili trdoto srca. Lejko bi lačnoga siromaka — Jezüsa nahranili, če bi zmerno jeli — i to večkrat. A mi smo po gostüvanjaj, krstitvaj, veselica jek prek mere vživali bože darove, da so nam celo naškodili, zato mo žejo trpeli v očiščilišči, ogenj de pa mehčao trdobo našega srca. O keliko slabotnih bi mogli okrepiti z od zdravnika predpisanov kaplicov vina, keliko betežnikom spraviti zdravila, če bi božo kaplico zmerno vživali. A mi smo jo nezmerno. Vrgla nas je gda v levo, gda v desno grabo ceste, opotekali smo se, preklinjali, doma nemir delali, spako pa vu fari i občini. Zato mo grozno žejo trpeli v očiščilišči, zato de se znas vse smejalo, gda mo piti prosili v strašnoj žeji, zato do nas mlatili ešče hüdi dühovje z škorpijoni po guti, zato de nam mehčao ogenj trdobo srca.

Pa da bi bar to bilo. Da bi bar s pokorov šli z toga sveta, z pravov pokorov, i tak prišli v to trpljenje, šteromi ednok li bo konec. A ka pa bo z nás, če nas smrt pograbi naglo, brez pokore, če nas v pijanosti vmorijo, če nas boži žlak vdari pri pojedini, če ne bomo šteli čüti od spovedi niti pri smrtnoj posteli, ka bo te? Ka bo? Bog je povedao: *„Brez smilenja bo sodba tistoga, ki ne blo smileni“*. To nas čaka. Sodba brez smilenja, sodba za večno kaštigo, večno žejo, večno sramoto, večni ogenj. Smileni Jezuš, smiluj se nam.

Bodimo te mesec smileni do siromakov i to svojo smilenost darüjmo za verne düše v očiščilišči. Ne spozabimo se s toga, da sirote Slov. krajine nemajo ešče strehe, kam bi je lahko spravili, da se od hiše do hiše vlačijo, po štalaj i polaj vmirajo. Jezuš je od njih tüdi pravo, da ka tem včinimo, njemi včinimo. Prišo je čas, da njim zidamo hišo, Dom sv. Frančiška. Ne spozabite se ž njih. Nega i ne sme biti hiše v Slov. krajini, štera ne bi za te njihov dom letno ednoga maloga dara poklonila. Včinite to te mesec. Skažite smilenje do živih siromakov, i to darüjte za verne düše v očiščilišči, s tem gasite ogenj bratom i sestram, ki neso bili zadosta smileni, svoj obilen dug pa brišete.

Življenje Blažene Device Marije, Matere Bože, Naše Kralice.

(Po nazveščenji same nebeske Kralice napisala
častitliva boža službenica: Marija z Agrede.) (Štrta kniga.)

7. Marija pripravlja plenice za vtelovlenoga Boga. — Njena žela, da ga vidi kem prle rojenoga.

Proti konci svojega blagoslovenega časa opomene Marija zaročnika, ka je potrebno pripraviti za pričaküvanoga sina plenice i drugo. Ona ma platno, štero je setkala s svojimi rokami, iz šteroga prve napravi plenice, a Jožef naj preskrbi druge iz mejke vune i lepe farbe. Za odraslo dobo njemi stke halo.

Sv. Jožef si je želo bogastvo, da spuni volo svojoj zaročnici i njoj slüži. Bog njima odgovori na te razgovor v molitvi: „On je prišeo na zemlo, da zvisi poniznost, a podere gizdavost, da počasti siromaštvo, zaničavle bogastvo, da vniči laž, potrdi istino. Zato je moja vola, da ga vidva, Marija i Jožef, nemata inači, kak da je vajin sin. V svojoj düši ga pa mejta za Sina večnoga Oče i večnoga Boga“.

Svetiva zaročnika sta sklenola, da nazlük svojemi siromaštvi slüžeč božanskomi deteti včinita vse, ka moreta i to tak, da neta šla predaleč, a pa tak, da ne porabita premalo, naj bode boža skrivnost pokrita s šlarom poniznoga siromaštva, a zednim naj ne bo zmenšana ljubav njidva v tom, ka moreta včiniti. Jožef je preskrbo platno, iz šteroga je Marija napravila plenice. Setkano platno je porabila za robače. Ostanek platna je darüvala cerkvi, šteroj je bilo to odloženo že od prle. Vse te predmete je Marija napravila s svojimi rokami, največ klečeč i s pobožnimi skuzami. Jožef se je pobrigao za cvetje, korenine i travo, ka je Marija skühala i s tov dišečov vodov poškropila plenice i robače. Vse je vküp povila v balo i sledkar nesla v Betlehem. Vsa ta opravila je vršila z neizrečnov svetov milinov i globokim spoznanjom skrivnosti presvetoga vtelovljenja svojega Sina. Ne kak slaba v veri, nego puna nevdušenosti je često ponavljala reči Salamonove pri graditvi cerkve: „Ali je mogoče, da Bog s človekom prebivle na zemli, kda ga nebesa nad nebesi nemrejo odseči?“ Dragocenosti v zlati i srebri, s šterimi je Salamon okrasio cerkev, je nadomestila Mati boža s svojimi junaškimi jakostmi i bogastvom božanskih darov i milosti. Preletela je sv. pismo i naobrnola na svojo skrivnost psalne i pesmi. Vse stvari je pozvala, naj hvalijo i slavijo Gospoda. Mnogokrat se njoj je pridružo sv. Jožef. V plameni goreče lübezni bi Marije več ne bilo, če je ne bi ohranila boža pomoč. Najbole jo je krepilo, gda je gledala združeno božanstvo i človečanstvo Kristušovo, pa vsa notrašnja dela njegove popune düše, štera je molila za celi človeči rod, posebno za odebrane.

Ta gledanja so v Mariji vžgala sveto hrepenenje, da pride den, kda bodo njene oči vidile Stvoritelja i ga njene roke prijele. Pri tom pa je bila žalostna, da nemre Stvoriteli dostojno slüžiti.

8. *Zapoved casara Avgusta, da se popišejo vsi prebivalci casarstva. — Ka včini sv. Jožef.*

Že proroki so napovedali, da se bo Edinorojeni od Oče rodio v mestu Betlehemu. Ta vola boža se je spunila v zapovedi casara Avgusta. On je zapovedao, da se cela država popiše i se prebivalci preštejo. Namen popisa je bio, da se vsi priznajo za njegove podložnike i da casari, svojimi gospodari plačajo za vzemenske dobrine dačo. Zato se je mogo vsaki podanik zapisati v popisi svojega rojstnoga kraja.

Kda je sv. Jožef čuo za to zapoved, pride ves žalosten domo i to pove Mariji. Ona ga je spomnila bože previdnosti, v štero se morata vüpati i štera jiva nikdar ne zapüsti. Marija je znala, da se bo Edinorojeni od Oče narodo v Betlehemu kak tujinec i siromak. To je pa ne povedala Jožefi, ar njoj je ne bilo naročeno. Jožef se je tožo, da ne vüpa zapüstiti svojo zaročnico i da nemre biti miren, če ne bo pri njoj. Njeno stanje pa ne dopüšča, da bi ga sprevajala. Prosi jo, naj moli k Bogi, da se njima ne bo trbelo ločiti. Čeravno, ka je znala, da je Gospod inači odločo, izročila je Vsemogočnomi Jožefovo prošnjo. On njej je zapovedao, naj spuni Jožefovo prošnjo i ga sprevaja na poti. Kda je presveta Devica povedala Jožefi božo zapoved, se je on jako razveselo. Taki pravi, da njemi je žao, ka de mogla trpeti na poti telko težav. Tolažo jo je s tem, ka v Betlehemu najde prijatele i znance, šteri jo z lübeznišov sprimejo. Bog pa je šteo inači. Marija je to znala, nego nikaj ne je pravila, i ga je osvedočila, da rada ide ž njim. Na pot sta šla kak siromaka, ali Bog bo njeva pomoč i varstvo. Določila sta den, kda odideta. Sv. Jožef se je trüdo, da najde osla, šteri bi neso Marijo. Komaj ge je najšeo, ar so vnogi morali iti ta, pa stvar so sami rabili.

Presveta Devica vzeme na pot vse, ka je pripravila za detece. Potüvanje je trpelo pet dni. Sv. Jožef njoj je bio v lübezni vdani i netvrüden, da njoj olajša potüvanje. Klečeč ga zaprosi presveta Devica pred potüvanjom za blagoslov. Teško, nego li njoj ga podeli iz poštüvanja do nje.

Na sredi zime sta šla na pot, štera je bila zato šče žmetnejša.

Eđnok je Jezuš svojim vučenikom povedao to priliko: „Pole nekšega bogatoga človeka je dosta obrodilo. Pa je sam pri sebi premišlavo rekoč: Ka naj napravim, ar nemam kam bi spravo svoje pridelke? Pa je djao: Etak bom napravu: poderem svoje granare pa vekše postavim; v te potem spravim vse ka mi je zraslo i vse blago. Nato povem svojoj düši: Düša, dosta blaga maš spravljenoga za duga leta; počivaj, jej, pij pa bodi dobre vole. Bog njemi je pa pravo: Nespameten, to noč bodo tvojo düšo terjali od tebe, ka si pa spravo, čido bo? Tak je s tistim, ki si nabira bogastvo pa je ne bogat pri Bogi.“ (Luk. 12. 16-21).



Molila sam na grobi sv. Ivana Vianneya, da tūdi vi dobite za večnost tisto čast, štero je on dobo, (Izseljenka dūhovniki Slov. krajine).

Sv. Ivan Vianney, arski plivanoš.

Telovna podoba i jakostno življenje.

Po zvūnešnjosti ne bio Vianney nikaj zvūnrednoga. Obraz njemi je bi sūhi pa špičasti, ki pa je potli šče bole pobledo od brezkončnoga sedenja v spovednici. Lice je bilo razorano od gūb kak brazde na njivi, gosti pa trdi vlasovje so na dugoma kapali na rame. Čelo njemi je bilo visiko, šörko i jasno, obrvi močne i v dvema doblinama so sijale plave oči, z šterih je odsevala nadnaravna blaženost, z nedužnim pa globokim pogledom. Či so se njegove oči s kem srečale, je tomi gledao v dno dūše. Največkrat pa je zastrla njegove oči blaga i ponizna tužnost, gda je mislo na lūdi, šteri tak zametavlejo i žaliyo Boga.

V svojih mladih letaj je bio Vianney močnoga tela, pa njemi je potli tak oslabeledo od posta, da se je vidilo, kak da bi ga šče samo njegov dūh držao gori. Njegove sūhe roké, ki so telko dobroga včinole, so bilé vse prepletene z žilami. Pa Bog njemi je dao tak žilavo naturo, da je očuvao svojo gibkost notri do smrti.

To je samo površna njegova podoba, ar je znano, da se on nikdar v svojem življenji ne šteo dati slikati.

Ali to malo pa sūho telo je ožarjala dūša, ki njemi je sijala na vedrom čeli pa plavi očaj. To



še je vidilo v vsem njegovom preprostem pa prostodušnom obnašanju do drugih.

Edno leto je dobo za godovno torto, štera je bila okinčena, z juncami, oroslanami, žirafami pa grlicami. Gda je sprijao torto, je meo mali nagovor: — Jünec kaže moč, oroslan batrivnost, žirafa dūšo, štera ide z velikimi stopaji proti nebi, a grlica je dūša, štera se je zdignola nad zemelsko stvorenja.

Pa tūdi vsakšemi je znao povedati, ka ga je šlo: Prišeo je nekši modrijaš v Ars. — Gospod plivanoš, — je pravo sveci, šteri je ravno šou iz cerkve na farof mirno vnoгих ljudi, — jaz bi z vami rad stopo v guč od vere. Šteo ga je najmre osmešiti pred drugimi.

— Vi, prijateo, da bi gučali od vere? — pravi Vianney. — Ve pa vi znate menje od vere kak deca, štera se vči katekizmuš. Vi mate prazno glavo, prijateo, prazno glavo.

Kak je Vianney bio dojemlivi za prijateljstvo, vidimo iz toga, kak je mladoga misijonara, šteri je po treh tjednaj prišeo nazaj, gda je opravo misijone po faraj, nežno, obino i pravo: — Denok ste konči prišli nažaj, moj dober prijateo. Bio mi je že dugi čas. Premišlavao sam, kak morejo biti nesrečni tisti, ki so obsojeni v pekeo, ar so za vsikdar ločeni od Boga, gda že na zemli telko trpijo, či smo daleč od tistih, štere lūbimo.

Nadale ne pomilūvao tiste matere, šterim so deca mrla v mladih letaj: — Srečna mati, srečno dete! Kakša milost za obal! S kem je to nedužno dete zaslužilo, da njemi je borba prikračena i tak rano vživa večno blaženstvo.

Pa tūdi vesela šala se je čūla iz njegovih vūst. Bio je bistroga dūha i znao metati ostre strlice.

Eden debeli dūhovnik se je prijateljsko šengaro ž njim. — Gospod plivanoš, — njemi pravi, — jaz računam prec i tūdi na vas, da me tam gori dobro sprimejo . . . Gda te vi šli v nebesa, se jaz zgrabim za Vašo reverendo.

Vianney pa se nasmehno i pravo: — Čuvajte se toga, prijateo. Vhod v nebesa je jako vozek i bojim se, da bi oba mogla obstanoti med dverami.

* * *

Či se nekelko zglednemo nazaj na živlensko pot Vianneya, štero smo nekelko preglednoli, vidimo, da njegovo življenje bilo zajeto v štiraj jakostaj: v poniznosti, v lūbezni do siromakov i siromaštva, v strplivosti pa mrtvičenju svojega tela. To so bili štirje odebrani cveti, šterih dišec smo odihavali na vsakšem stopaji njegovoga življenja.

Poniznost njemi je bila vučitelica življenja i popunosti, štera je sijala iz vse njegove osebe. Tak dobro je znao odvracati od sebe vse, ka bi njemi prineslo čast pa hvalo, čiravno je jako dobro znao, zakaj telko romarov prihaja v Ars. Ne bilo nikše gizdosti v njegovom Srci, ne domišlave reči na njegovih vūstnicaj. Domišlavi pa napihnjeni človek bi zgūbo glavo, tak bi ga

omamila ta slava. Samo svetec je mogeo ostati ponizen v takšoj slavi.

Vianney se je dobro zavedao, da je njegova poniznost, po šteroj se je zdigno daleč nad druge ljudi, samo nezasluženi dar boži. Zato je za vse tiste dobrote, štere je činio v svojoj službi, hvalo davao tistomi, šteri Edini je meo pravico do toga, samoga sebe pa je meo za šker v božih rokaj.

— Jaz sam kak hoblič v božih rokaj, — je pravo svojemi zvonari Atanaziji. — Prijateo moj, či bi Bog najšeo vekšega siromaka od mene, bi ga včas postavo na moje mesto, da bi pokazao veličino svoje smilenosti do nesrečnoga grešnika.

So ljudje, šteri se kažejo ponizne samo zato, da bi jih drugi hvalili. Nišče pa ne bio tak daleč od toga mišljenja kak Vianney, šteri je dao takšoj pūklavoj poniznosti ime poniznost z bodicov. Gdakoli je on gučao od svojega neznanja, grešnosti i nevrednosti, je bilo to brezi vsake skažljivosti. Ž njegovoga guča pa obraza je vsakši dosta bole zarazmo, ka je prava poniznost, kak iz celih kūpov knig. Gda je gučao od sebe, kak grešnika, šteri more objokavati svoje nesrečno življenje, je činio to s takšov iskrenostjov, da ne bilo niti najmenšega pretvarjanja v tom. Bio je prava, živa poniznost.

V začetki so ga ljudje meli za smešnoga. Romari, ki so vidili, kak ide prek trga z lončekom mleka v roki kak kodiš, so se tomi smejali. Gda so pa sprevidili, da te svetec lūbezni dela to samo zato, da zapravi kem menje časa i se kem prle povrne na svoje zvišeno delo.

Nikak pa ne mogeo staviti i zadūšiti velkoga glasa, šteri je šo od vesi do vesi, od varoša do varoša po vsoj Franciji i prek nje, s šterim so ga vsi z ednim glasom hvalili i občūdovali.

Eden predgar je na konci postnih predg obrno celi konec predge na njegovo hvalo. Mislo je, da more nazočega domačega pastira pohvaliti.

— Prijateo moj, — njemi pravi Vianney nato v segeštiji, — vi ste jako lepo predgali v celom posti, samo konec je, na žalost, malo ne vse pokvaro.

Prava moka je bila za njega, gda je vido, kak ljudje iščejo vse mogoče stvari pri njem, da bi meli kaj za spomin. Zato ne čūdno, če so že njemi začnoli odrezavati reverendo, pa mikati vlase z glave. Kak pa je velo vsikdar tistomi, ki njemi je rezao vlasé, da naj jih zažgé, a té se je dao podmititi lūdem, samo, da so prišli do Vianneyovih vlasov.

Velka nevola za njega je bila tūdi to, gda je vido, da so vsikdi po vesi raztavleni njegovi kepi. Šo je ednok mimo okna pa vido notri kep. Stopo je notri i pitao, po čem je. — Pet frankov, — so njemi pravili. — Pet frankov! Nikdar ne odate toga: niti arski plivanoš ne telko vreden, — je pravo Vianney. Kak je zametavao svoje kepe, je pokazao s tem, da jih nikdar ne šteo blagosloviti ali se podpisati na nje.

Gda pa se je že sam navolo boriti se proti vsemi, ka njemi je prineslo slavo, se je začno sam smejati tomi.

— Pali so me naslikali. Zdaj sam pa istinsko pravi jaz: obraz mi je nimasti, nimasti kak pri goski, — je pravo Katarini Lassagne, voditelici hiže bože Previdnosti. Ednok je pali zagledno takšo spačeno svojo smešno sliko, pa pravo veselo: — Poglednite malo. Ali ne bi pravo, da sam takši, kak da bi stopao iz krčme.

Slikati se pa ne dao nikdar, v tom je bio neizprosen. Komaj te, gda je ležao v mrtvečkom drevi, so ga slikali.

Pa denok bi njegov pūšpek rad meo njegovo podobo. Zato je bio poslani k njemi kipar Emil Cabuche (Kabūš), pa Vianney nikak ne šteo toga dovoliti. Gda pa je ob 11 vōri razlagao katekizmuš na predganiči, se je kipar skrio v eden kot cerkve, odked ga je lahko vido i tak je neopaženo delao njegovo podobo iz voska osem dni. Osmi den pa ga zagledne Vianney: — Ej vi tam, gda henjate mešati mene pa druge. Na srečo je že podoba bila gotova, v štero je djao telko trūda, da je vpodobo to gibčno i živo telo.

Poniznost je bila najlūbša jakost našega Svetca, od štere je pravo: — Poniznost je za druge jakosti to, ka je lancek za čislo: odvzemite lancek i vse jagode se razsiplejo; odvzemite poniznost i vse jakosti preminējo.

Ponizna dūša pa lūbi *siromaštvo pa siromake*. To se je vidilo v tom, da je bila Vianneyova hiža siromaška, siromaško pohištvo, obleč pa hrana. Cteli smo že, kak so gā dūhovni sobratje grajali zavolo slaboga obleča.

V začetki svoje službe si je tūdi sam krpao obleč.

Ednok je Katarina Lassagne mela silni poseo, pa je stopila v njegovo šolo. Vsa zmešana je dobra deklina obstanola med dverami: arski plivanoš si je krpao hlače na kolēni.

— Ej Katarina, — njoj je pravo v šali, — vi ste mislili, da najdete svojega plivanoša, pa ste najšli krojača.

V začetki je noso samo eden talar, na šterom je že nazadnje bila krpa na krpi. Gda so pa romarje začnoli prihajat v Ars, so njemi pravili, da se njega več to ne dostaja, da bi noso tak zakrpani talar. Vnogi so njemi davali nove talare zato, da bi jim nehao staroga za spomin, pa ne šteo. Stari talar njemi je bio več, čiravno je bio že vse zvoščeni.

Šengaro se je s tisti lūdi, ki si grabijo peneze zavolo skoposti pa jih je zednim pomilūvao: — Tej so prispodobni lūdem, šteri ščejo vreče napuniti z meglav ali človeki, šteri vozi na kŭp tikvi, da jih očisti, a gda pride zima, jih najde vse gnjile.

Njegovo srce ne bilo navezano na posvetne reči, ešče menje pa na peneze.

— Gospod plivanoš, — pravi ednoga dneva Katarina Lassagne, — na stoli mate papirnate peneze. Pazite, da jih ne vržete v ogen.

— Viš, pa to se je malo prle dogodilo, — pravi on brez kakšega vznemirjenja. Gda je najprej zažigao posvet, ga je našegao s pismom, v šterom je bilo petsto frankov.

Drugi den je to povedao prijatelji: — Snočkar sam, prijateo, napravo pepeo, šteri je jako dragi... Pa to je šče menša nesreča, kak čī bi včino mali greh.

Vidili smo tudi, da je brezi prestanka žuborela vretina njegove nedosegljive lübezni do siromakov.

Siromaške družine so vdablale drva pa melo od njega, ino za tresti lüdi je plačüvao stanarino. Raztrgane kodiše je pa pelao v svojo hižo, gde jim je davao svoje robače. Zato so njemi v omar devali samo telko obleča, kelko je on potreblüvao za sebe. Pozimi jim je segrevao hižo, pri tom pa ogrevao tudi njuva srca z ognjom bože lübezni. Vsakšega je zvao za prijatela s tak milim glasom, da so odhajali od njega vsi potolaženi. Pravo je:

— Kak smo srečni, da siromaki pridejo k nam; čī ne bi šli k nam, bi jih trbelo iskati, a zato nemaš časa.

Kodiši, ki so dostakrat drski, so vsikdar bili pri njem lepo sprejeti.

— Dosta lažljivih kodišov je, — so njemi pravili, — znorijo vas, čī te davali vsakšemi, ki pride.

— Nišče se ne znori, što davle Bogi, — je odgovoro.

I resan je meo on nadnaravno poštüvanje do siromakov. V njih je gledao našega Gospoda, božega siromaka, šteri je v predgi na govori razglaslo siromaštvo za blaženstvo.

Ednoga letnoga dneva je ob edenajstoj vöri sedo Vianney kak po navadi v svojoj predganici pa tumačo katekizmuš. Cerkve je bila nabito puna vse do praga. Med tem pa pride siromak s kodiškov torbov i se opira na dvoje bergle. Rad bi prišeo notri ali kak! Vianney je to opazo. Naednok se zdigne, ide dol po cerkvi; sam pela kodiša skoz natisnjene lüdi. Pa niti ednoga prostora ne bilo več, kama bi ga postavio. Pa to Vianneya nikaj ne zmešalo. Ženē ga s sebov, pomore njemi na predgano, ga posadi na stolec poleg sebe. — Tak! — je pravo nato veselo i stoječki nadalüvao svoj navuk.

Lübezen do siromakov je Vianney že nekaj meo prirojeno, ar je bio po naravi dober. Ali tretjo njegovo jakost, *strplivost*, nikak ne prineso s sebov na svet. To si je pridobio po dugoj i napornoj vaji pa premagovanji, ar je bio nagle nature. Za takšo jakost trbe velike batrivnosti pa dosta napora i pomoči z nebe. Dostakrat je družgao robček v roki, samo da se njemi ne bi trbelo čemeriti na lüdi, štere je komaj poslüšao. Kelko potrpljenja je mogeo meti samo z lüdmi, ki bi ga radi vidili i šteri so ga že vidili, želeli pali viditi. Poleti, gda ga je čakalo telko düš na spoved, so ga zadržavali s tem, da je mogeo poslüšati pripovedavanja novic i dogodkov, ki so bili brezi haska. Za vse tē je bio kak mili pa potrplivi angeo lübezni.

Kak vse je mogeo prestati samo na poti od cerkve do farofa! Kak so lüdje silili v njega.

— Gospod plivanoš, vse té lüdi bi trbelo razgnati... Či bi jaz bio na vašom mesti, bi se raztrgao od čemerov, — so njemi pravili neštérni.

— O moj Bog, — je odgovoro svetec, — šesttreseti let je že, kak sam v Arsi, pa sam se šče ne čemerio. Prestari sam, da bi to zdaj začno. Pa ka bi dobo, či bi se čemerio?

Nikdar njemi ne slaba vola zasenčila obraza, čeravno je na njem ležala telovna zmantranost.

Najžmeče pa je očuvati jakost potrplivosti med lüdmí, šteri te čemerijo i mantrajo z vsakdenešnjimi stvarmi. Tú se ravno postavi potrplivost na preizkušnjo i tú tüdi slavi svojo najlepšo zmago.

Vnogo je mogeo potrpeti s svojim kaplanom, šteri je bio 20 let mlajši od njega, ki pa je ovak dobro i verno spunjavao svoje dužnosti. Kaplan se je naselo v svetlo Vianneyovo hižo na farofi, on pa je mogeo iti dol v kmično pa vlažno hižo. Bio je trdoga obnašanja do svojega plivanoša i ne meo poštvivanja do njegovih let pa svetosti i sam bi rad postao arski plivanoš. Celo na predganci je gučao proti Vianneyi. To je bio kaplan Raymond, ki ga je Vianney sam dao školati.

Pa denok je Vianney vsikdar brano kaplana pred farniki, šteri so ga šteli pregnati. Gda pa je kaplan sprevido, ka zavolo lüdi nemre spraviti Vianneya iz fare, je proso za premeščenje. Potli pa ne mogeo pozabiti kak dobroga plivanoša je meo i ga s potrim srcom proso odpuščenje.

Ne samo dševne liki tüdi telovne moke je trpo, ali vse je potrplivo prenašao. Na levoj roki je meo gnojno rano. Lüdje, ki so se motali okoli njega, so ga jako vražüvali. Petnajst let je mogeo poslušati trganje v nogaj zavolo vlažne i mrzle hiže; bolela ga je glava, da se njemi je dostakrat delala mámica pred očmi. Zato si je mogeo vsakše leto dati sekati žilo. Zavolo dugoga sedenja je dobo bolečine, da je komaj sedo. Pa tüdi zobovje so ga boleli.

Nazlük najhüjšim telovnim bolečinam je pa ostao njegov düh sloboden: ne pokazao s slabov volov svojih mok na zvüna, čiravno je na predganci večkrat seo vküper.

Znao je popunoma obvladati sebe, to smo vidili pri potrplivosti, ali ešče bole je zatirao svoje telo z *mrtvičenjom* i *bičüvanjom* samoga sebe. Znamenje te spokorne škeri je bio bič i spokorni remen. Čiravno je na poti pokore samo prvi stopaj žmeten, trbe ravno za te stopaj dosta batrivnosti pa bože milosti.

Najhüjše mantranje za njega pa je bila spovedavnica. Bio je „mantrnik spovedi“, dao se je v njoj radovolno razpnoti na križ. On, ki je preživo svoja mlada leta na veških ravnicaj, na čistom, zdravom zraki domačih bregov, je mogeo v dnevaj, gda ga je čisto i plavo nebo zvalo na šetanje, kak prikovani sedeti v spovedavnici, pravi rob jezerih i jezerih grešnikov. On, ki je bio tak nežni pa dojemlivi ljubiteo lepe prirode, si je že mogeo treseti let prikratiti vživanje te lepote pa tihoga hlada. Omejio se je zdaj samo med cerkvene zidove i deske spovedavnice.

Pomisliti trbe, da je samo nekaj vör spovedavanja zadosta, da stere tüdi najmočnejšega dühovnika: nogé i roké njemi otrpnejo, glava postane žmetna, da nemre misliti, zgübi tüdi tek pa sen.

Arski plivanoš pa, dühovnik, telovno tak slab i s svojim življenjom tak strogi, more preživeti celo življenje v spovedavnici!

— Moje zdravje je trdno, pa priznam, da ne bi mogeo zdržati takšega življenja niti tjeđen dni, — je pravo Raymond.

Zaistino, tü v spovedavnici je Vianney največ trpo. Poleti je bilo v maloj cerkvi sparno kak v kopeli. Dostakrat je spovedavao z obvezanim čelom, tak ga je bolela glava. V tesnoj cerkvi je bilo včasih tak zadušeno i zrak tak skvarjeni, da je zdržao batrivni spovednik samo, či je vdihavao iz kantice jeci ali dišečo kolonjsko vodo, ovači je omedlo. Pozimi pa pá zmrazavao. Pitali so ga, kak more to zdržati, pa pravo, da od Vseh svecov pa do Vüzma niti ne čüti več svojih nog, tak so njemi otrdnole. Na stára leta so njemi devali v spovedavnico posodo z vrelim kropom.

Ešče vekšo pokoro je vzeo na sebe. Zaoblübo se je, da nikdar ne bo pridihavao cvetja, ne jó sadja, niti železnice ne šo gledat nikdár v svojem življenji, čiravno je bila samo nekaj kilometrov od vesi, štera je telko romarov vsakši den izsipavala v Ars.

Petdeset let se je posto i do krvi se je bičüvao za spreobrnjenje grešnikov — čiravno je njegovo srce bilo brezi greha. Okoli ledevja je meo stišnjeno železno verigo, na rokaj pa železen obroč, ki je bio obrobleni z ostrim železjom. Jo je malo i šče to opravlaó pojdočki, kak smo vidili.

Té način življenja pa ne vsiljavao drüгим, naopak, drüge je jako dobro pogostio, či so prišli k njemi, sem jim je nalevao vino i trücao jesti. Njemi samomi pa je zadoščalo za obed pet minot.

To so glavne jakosti, popunoma dovršene krščanske jakosti v čüdivitom življenji arskega plivanoša, štere pa je dosegno s svojov močnov volov pa s pomočjov skritoga delovanja bože milosti.

(Konec v prišestnoj številki.)

Sv. Frančiška lübezen do trpljenja.

»Jaz rane gospoda Jezusa v svojem teli nosim«. (Galat. VI-17.)

Sveti Pavel apoštol piše, da on rane Gospoda Jezusa v svojem teli nosi. Z tem naznanja veliko trpljenje, šteroga je obhajalo od tistoga časa, kda se je iz Savla povrno v Pavla, od tistoga časa, kak je začeo verno služiti Jezusi i njegovo kralstvo z vsov močjov svoje düše i svojega tela širiti. Velpoznámo njegove reči, pisane po navdehnjenji sv. Düha, z šterimi naznanja, da je bio bičan, kamenjan, da je bio preganjan od svojega naroda i tüjincov, da je bio večkrat v smrtnoj nevarnosti, da bi se trikrat skoro potopo, da je bio noč i den v trpljenji. Gda na to svoje trpljenje misli, te piše, da nosi rane Gospodove na svojem

teli. Noso je njegove rane v tom pomeni, da je z lübezni do Jezusa prenašao junaško i veselo vso grozno trpljenje notri do mučeniške smrti, dokeč ne so njemi glavo odsekali.

Svetomi Frančiški assiškomi je pa dober Jezus dao prave svoje rane na gori Alverna i je teh bolečine noso junaško dve leti do svoje smrti z veseljom i velikov zahvalnostjov. Okt. 4. pa obhajamo sv. Frančiška smrti den, gda je, kak sv. Cerkev moli: Ponizen i siromaški Frančišek bogat šo v nebesa. To pa zato, ar je te rane noso z Jezusovimi jakostmi.

Nikaj nam najmre ne pomaga njegov križ, če ga ne nosimo z njegovimi jakostmi. Njegove jakosti pri nošenji križa so pa



SV. FRANČIŠEK, POMAGAJ NAM
TRPETI Z LÜBEZNI DO JEZUŠA.

bile: vdanost v Božo volo. „Ne moja, Oča, nego tvoja sveta vola, naj bo“ — so bile njegove reči. Naše tudi takše morajo biti: „Naj bo njegova sveta vola“. Zdaj je vreme nevgodno. Samo po imeni krščeniki mrmrajo, preklinjajo, žaliyo Boga, kak da bi Bog bio kriv, ka svet greši i ka ga on mora na pokoro pozvati, ar brez pokore nega zveličanja. Mislite, ka bi što služo Bogi, če bi meo vsega v obilnosti. O, to je stara istina, milijon i milijonkrat posvedočena i dokazana, da sreča ešče nikdar nikoga ne povrnola, nesreča pa milijone i milijone. Če je sv. Auguštín jokao za to, ka je vdan v Božo volo želo v slabom vremeni lepo vreme, ar je s tem nekaj pokazao svojo volo proti božoj voli, ka bodo te ubogi grešniki pravili na sodi božem, ki so Boga preklinjali za slabo vreme, štero so si pa sami skomandirali z svo-

jim grešnim življenjem. Ali ste vi že gda sveta vidili gospodara, ki bi davao dare svojemi hlapci zato, ka ga jo okradno? Bog pa naj dava dare tistim svojim žalivcom, ki njemi čast i slavo kradnejo? Ne, Bog je pravičen. I da je pravičen, vsako vdanost v njegovo sveto volo v obilnosti plača na drugom sveti z večnov slavov, na tom pa z svojov pomočjov. Zato pa bodi v teh slabih vremenskih časaj naš odgovor: Dober Jezuš, smiluj se nam, daj nam lepo vreme, bodi pa vu vsem tvoja sveta vola. Sv. Frančiška svetā smrt i nebesko plačilo naj nas tolaži.

Sv. Frančišek je lübo siromaštvo, zavrženost, trpljenje. Z največšim veseljom je proso i sprejeo rane, ar je znao, ka vekšega bogastva ne i sreče ne i vekše časti ne, kak biti k Jezuš spodoben, zato je ostro pokarao brate Leona, ki njemi je dvoro na smrtnoj posteli i pravo sv. oči, naj prosi Boga, ka ga naj tak ne muči. Odgovoro njemi je vmirajoči: Če ne bi znao, ka z nepremišlenosti gučiš, bi te ztirao od sebe. Jaz ščem trpeti, ka Jezuš žele od mene.

Mi, dragi krščeniki, tüdi dobimo te rane, samo pitanje je, če je sprejmemo z takšim veseljom i takšov željov kak sveti Frančišek? Delaš z svojimi rokami noč ne den i želeš te pa ov blagoslov. Ne dobiš ga. Glej rane na tvojih rokaj. Küšni je i zahvali se Jezuš za jalovost tvojih del, ta hvala ti odpre nebesko bogastvo. Prehodiš vnogo-ynogo poti, da bi dosego zdaj kakšo službo, zdaj kakšo drugo pomoč. Pa vse zaman. To so rane tvojih nog. Küšni je i zahvali se Jezuš za nje. Ta zahvala te vtrdi v stanovitnosti, da ne zabloudiš doli z poti zveličanja. Maš v svojem srci najsvetejše namene, rad bi je dosego Bogi na čast i bližnjemi na zveličanje; mogoče do lastne dece gojiš takše svete namene i vse to ta splava po vodi, nieden se ti ne spuni. To je rana tvojega srca, o globoka i pekoča i zevajoča.

Küšni jo i zahvali se za njo. Ta hvala ti odpre Jezušovo Srce i to ti da veliko svetost i te plačilo. Treti svojo volo, pomeni nositi rane Gospodove. O nosimo je po zgledi sv. Frančiška.

Palau Gabriel, D. I.

Po Kristušovoj poti.

XXVII.

Drüga kniga. — Delaj dobro. (Psalm 33, 15.)

Od velike lübezni, štera je potrebna, da moremo pomagati.

1. Sinek moj, mej jako rad vero, ar je brez vere nemogoče v mene tak vervati, kak je potrebno, najmre z brezpogojnov gotovostjov.

2. A vervli pa z močjov nezlomlive lübezni, štera je vsegamogoča v stvaranji i v prenovlenji.

3. Čüde vere so se nazvestile sveti, i svet se je odtistimao presveto.

4. Po vnogih stoletjaj so se odkrile čüde vüpanja pred svetom, i svet je zčasoma jakostnejši postao.

5. Dnes-vütro morejo hüdo zabraniti i družbo rešiti samo djanja i aldovi lübezni do bližnjega.

6. Nezlomljivo se vü paj v lübezni do bližnjega, ki sloni na vüpanji i veri, čüde boš vido.

7. Lübezen ma veliki obseg, lübezen je delavna.

8. Lübezen se zna zdignoti, zna se pa tüdi zniziti.

9. Lübezen je močna, lübezen je krotka.

10. Lübezen je presvetlena, lübezen je puna z dobrimi nameni.

11. Lübezen je mučeča, lübezen glasno guči.

12. Lübezen reši dobro, lübezen se žrtvuje.

13. Lübezen vsikdar dela, lübezen je vsikdar potrpliva.

14. Lübezen čüde dela, lübezen stere moč zmote i smrtino rani greh.

15. Če maš veliko vero, lejko gore prestavláš, če ti je pa lübezen velika, k sebi potegneš lüdi.

16. Tak veliko delo je lübezen, da jo samo v mojoj Cerkvi najdeš.

17. Ona je puna kinčov brez bogastva, dosta zna brez včenja, je čedna brez jalnosti, osvaja brez zapelavanja, kraljuje brez škode za drugoga. I prosta je, čeravno vsakomi slüži.

18. Ki ma veliko lübezen, v sebi nosi podobo večnogä svetoga Trojstva.

19. Koga napuni velika lübezen, se lejko zanese na svojo nebesko üročno.

20. Ki gori od lübezni, kakšteč je mali i siromaški, je krao sam sebi pred družbov.

21. Kralovje ste, sam pravo jaz, če resan zaistino lübite.

22. Dvojo zapoved ma lübezen: Lübi svojega Gospoda Boga iz vse moči svoje i lübi svojega bližnjega kak samoga sebe, tak je prava tvoja lübezen.

23. Svojega Boga tak nad vse moraš lübiti, svojega Boga moraš nad vse postaviti.

24. Svojega Gospoda i Boga nad vse moraš lübiti, z svov tvojov znanostjov, ze vsem tvojim bogastvom, ze vsem tvojim vplivom, ze vsem tvojim ugledom, z vsakim tvojim podjetjom.

25. Boga bole moreš lübiti, kak vse svoje namene, kak vse svoje slüžbe, kak vse svoje prijatele, kak vse svoje dobrotnike, kak vso svojo srečo i vse svoje tolažbe.

26. Lübiti moreš Boga vu vsaj svojoj brigi, vu vsaj svojoj bridkosti, vu vsaj svojej želi, vu vsem svojem vüpanji, vu vsem svojem veselji, vu vsaj svojoj žalosti, vu vsakom svojem djanji i vu vsakom svojem razvedrili, vu vsakom svojem ravnani, vu vsakom svojem pošteni, vu vsakoj svojoj diki, vu vsakom dičnom ponižanji, štero moreš prenesti.

27. Lübiti moreš Boga v začetki tvojih del, lübiti ga moreš v sredi, kak i nakonci teh, te ga maš brezmejno i na večne čase.

28. Ki svojega Boga lübi, ga diči, ki svojega Boga diči, samoga sebe diči; i ki v Bogi sebe diči, naveke bo odičeni.

29. V lübezni počiva syetost pravičnosti, modrosti, dühovne moči, zmernosti.

30. Na lübezni počiva pokoj mirü i vživanje blaženosti.

31. I če maš lübezen i če te lübezen za apoštola napravi, te maš vseh kinčov kinče, vseh znanosti znanost, vse blaženosti srečo i bliščo se boš kak sunce.

32. Pravi napredek, največše navdúšenje, najmočnejša sila i največša popolnost ne morejo doprinesiti slavnejšega dela, kak če pomagajo, naj na zemli zmagajo zapovedi lübezni do bližnjega v srci lüdi.

33. Lübezen je predpogoj življenja, toga gibalo, spopolnilo, ravnilo, je večna zaloga blaženstva.

34. Brez lübezni nega napredka, brez lübezni nega velikosti, brez lübezni nega vladanja, brez lübezni nega oblasti, brez lübezni nega domovine i samo življenje neje življenje, če je ne vodi lübezen.

35. Lübezen je moč slabih, zdravje betežnih, tolažba žalostnih, okrepitev v nevolaj, vüzza razvüzdanosti, kaštiga hüdobije i vezalo pravoga bratstva.

36. Ki za malo drži vero, se na veke pogübi, ki lübezni ne poštüje, naveke bo trpo i lübiti nikdar ne bo mogo.

37. O, Lübezen! Življenje lübezni, življenje srečne blaženosti! Kakša blaženost za človeka, či te v Meni more najti!

38. O, sinek moj, kak velika je tvoja blaženost, ka te reči lajko zarazmiš. A tvoja blaženost bo samo te popolna, če vse to tüdi včiniš.

P. Quadrupani:

Kažipot za pobožne düše.

III. Molitev.

17. Zdihlaje kdekoli, v vsakšem vremeni i med vsakim opravilom lejko opravimo. So spodobni k cukri i slaščici, štera jemlemo, naj si želodec krepimo i čütimo v vüstaj dober žmaj. Te ponavljajmo gostokrat, da si düšo krepimo.

Sv. Frančišek Sal. pravi: „Pošilaj gostokrat zdihlaje k našemi Gospodi, telikokrat, kelikokrat le moreš, vsako vüro i v vsakoj družbi i pri teh prilikaj gledaj vseli Boga v svojem srci i svoje srce v Bogi.“ (Pisma 2, 23).

18. Indašnji redovniki, od šterih guči sveti Auguštín, so ne vtegnoli duge molitve opravlati, ar so si z delom mogli vsakdenešnji krüh zaslüžiti. Z gostimi zdihlaji so nadomestili molitve tak, ka lejko pravimo od njih, da so nepretrgano molili te, kda so nepretrgano delali.

19. Jako želem, ka skrbivo opravláš te važne i hasnovite molitve, ve so hasnovitejše, kak vüoge vüstne molitve, štere če se nagomilijo, so ne za drügo, kak da nam po njih opeša jezik, nikak nam pa ne presvetijo i vužgejo düše.

20. Sveta Terezija žele, naj med molitvov naše telo ma prijetno držanje, ka nam med molitevov ne odleti miseo od predmeta molitve i od Boga. Zato se ne muči z predugim klečanjem. Zadostüje, da se ti düša z dostojnim poštüvanjom, lübeznostjov i z potrebnim vüpanjom poniža pred Bogom.